

YA HEP, YA HİÇ!

Bir kardeşimiz soruyor ve diyor ki; „**Fotoğraf asılı olan bir sınıfta Kur'an okuma ve Kur'an ilimlerini tahsil etme caiz midir? Böyle eğitim ve öğretim yapan müesseselere çocuk gönderme ve böyle yerlere yardımda bulunma doğru mudur?**“

Öğretim ve eğitim müesseselerinde, şimdilik dile getireceğim iki günah: Put ve taviz.

1- a) Mustafa Kemal'in fotoğrafı puttur:

Şu konuyu müslümanımız çok iyi bilmelidir ki; Mustafa Kemal'e ait fotoğraflar ile diğer insanlara ait fotoğraflar arasında kıyas kabul etmez derecede fark vardır. Sıradan şahısların fotoğraflarını evlerin, binaların, nazargâhlarına asmak mekruhtur veya haramdır. Bunun yanında, asılı olan yerlere, melekler girmezler. Fakat, Mustafa Kemal'e ait fotoğraflar öyle değildir; onlar birer puttur, put timsalleridir. Putu ve tağutu temsil etmektedirler. Zira; M. Kemal Hilafet'i ve Hilafet müessesesini kaldırmakla, Kur'an harflerini değiştirmekle, dinî eğitim ve öğretim yapılan medreseleri kapatmakla, Şeriat'ı ve şer'î siyaseti kaldırmakla, helali haram, haramı helal kılmakla, Allah'a ait hâkimiyeti millete vermekle ve benzeri daha nice İslam dışı icraat ve inkalablariyle şirke sapmış, müşrik olmuş, put olmuş ve tağut olmuştur.

Demek oluyor ki, daire ve işyerlerine, okul ve yurtlara asılan fotoğraflar, meydanlara dikilen heykeller, Mustafa Kemal putunun birer timsalidir, onu temsil etmektedirler.

Bu itibarla: Sıradan birinin fotoğrafını asmak kerahet veya haram olur da tağutun fotoğrafının asılı olduğu yerlere girmek haram olmaz mı? Hatta imanı tehlikeye düşürmez mi?

b) M. Kemal'in fotoğrafını asmanın, heykellerini dikmenin altında yatan mana:

1- Din düşmanlığını gizleme:

Mustafa Kemal'in fotoğraflarının asılmasının, heykellerinin dikilmesinin arkasında yatan manalardan biri, münafikâne harekettir, onun din düşmanlığını gizlemektir, vatan hainliğini kamufle etmektir. Yani, yeni nesle; erkek-kız, körpe dimağlara bu hususu zerk, telkin ve empoze etmektir.

2- Gönüllere yerleştirip millete maletme:

„Bu fotoğrafların sahibi vatanperverdir, millet kurtarıcısıdır“ gibi sözler söylendiği gibi, „Dine, İslam'a düşman değildir. Üstelik dini ve milleti, vatan ve mukaddesatı sevmiş ve saymıştır. Hatta „Ne mutlu Türküm!“ diyene demek suretiyle de Türk milletini takdir ve tebrik etmiş ve mutluluğun bu milleti sevme yolundan geçeceğini bütün bir dünyaya ilan etmiştir. İşte bu sebepledir ki, kadirşinas olan bu millet de atasını bağrına basmış, hürmet ve saygı duymuş; eğitim ve öğretim

müesseselerine de onun fotoğraflarını asmak, park ve meydanlara heykellerini dikmek suretiyle onu sembolleştirmiştir. Türkiye'de Mustafa Kemal'den başka iktidar yoktur, söz sahibi yoktur; herşey ondan gelir, ona gider. Anayasalar, kanunlar, partiler ve tüzükleri, eğitim sistemi, mahkemeler, takvim ve tatiller, yeminler hep ondan ve onun devrimlerinden kaynaklanır. Ve işte bu itibarla, yeni nesil, dini ve dindarı, Kur'an ve Şeriat'ı, Allah ve Peygamber'i değil onu sevecek, ona saygı duyacak, inkilablarına sahip çıkıp bekçiliğini yapacak, ilham ve cesaretini ondan aldığına inanacak ve nihayet onu putlaştırtıp ona tapacaktır. Onu ilâhlaştırtıp „Mâbud“ diyecek kadar ileri gidecek, mevlidler tertip edip medhiyeler yazacak, marşlar söyleyip şiirler terennüm edecektir.“

Evet; Mustafa Kemal ilahlaştırılmıştır. Kendisi hakkında „İlâh, Mâbud, Yaratan, herşeyi bilen ve herşeyi gören, rabb“ gibi tabirler kullanılmıştır. Bu küfür sözlerden sadece birkaç örnek vereceğim:

“Yürekten Sesler

Atatürk'ün tapkınıyız. Herşey odur, her yerde o var, her gökte o eser, her enginde o çağlar. Herşey odur, o herşeydir, herşeyde Atatürk!..

Yerdedir, göktedir... Görünmezi görür, bilinmezi bilir, duyulmazı duyar...

Elimizi yüzümüze, gönlümüzü özümüze kapıyoruz, biz sana tapıyoruz!..

Varsın, teksin, yaratansın! Sana inanmıyanlar utansın!“ (Aka Gündüz, Hâkimiyet-i Milliye Ulus, 4.1.1934)

„Huzuruna geldim gözlerim dolu dolu,
Eller Rabb kulu olsun, biz Ata'nın kulu!“

Bizim mevlidimiz:

„Gök kubbenin altında birden dize gelerek,
Gel Ey 19 Mayıs, essiz sabah merhaba

Ey Samsun'da karaya çıkan ilah merhaba!“ (B. Kemal Çağlar)

Ezan; Atatürk'e tekbir;

„Atatürk Ekber, Atatürk Ekber! Ancak o var!..“

(...)

„Ne evliya ne peygamber, halkına yar Atatürk!“

3- M. Kemal filiyat ve icraatta da puttur;

Demek oluyor ki, fotoğraflarının asılmasında, heykellerinin dikilmesinde yatan mana, hedef, gaye budur. Daha açık bir ifade ile; resimlerinin asılmasında, heykellerinin dikilmesinde asıl maksat, kendisini bir put, memleketi bir puthane, milleti de putperest yapmaktır.

Çünkü, bu adamın fotoğraflariyle Firavunlar, Nemrutlar, Karunlar ve Ebu Cehiller gibi, klasik putların; Lenin, Stalin ve Mao gibi modern putların fotoğraflarının

asılmamasında bir fark yoktur. Esasen bu adamınki daha katmerlidir. Çünkü; bunda nifak da vardır. Ve şu hükme girer:

„Kendilerine ibadet edilsin diye değil de; heykellerinin dikilmesiyle büyütülmeleri, ebedileştirilmeleri, gönüllerde yerleştirilmeleri gaye edinen kral, kumandan, liderlerin heykelleri gibi ki,

önüne katıp sürüklemekte; kurucusu oldukları okulun 1989 yılına ait hazırlanan albümün, kitabın baş taraflarındaki hürmet sayfalarından birinci numarada, Mustafa Kemal putu ve onun gençliğe hitabesi, arkasından gelen numarada ise kurucuların fotoğrafları yer almakta, birkaç sayfa arkada da meçhul öğretmenin önünde „Saygı ile eğiliyorum!“ ibaresi bulunmaktadır!..

Günahlar, (iyi) niyetle yer değiştirmez. Binaenaleyh, cahil bir kimse senin „ameller niyetlere göredir“ Peygamber (s.a.v.) hadisinden günahların niyetle değişip itaat olacağını zannetmesi hiç de doğru değildir. Zira; hiçbir vakit günah, sevap niyetiyle, günah olmaktan çıkmaz. Böyle bir şeyin aslı yoktur. Başkasının kalbini almak veya anlamak için birini gıybet etmek, başkasının malından yoksula yedirmek, medrese, mescid ve kışla gibi hayır yerini haram para ile yapıp da bunlarla hayır murad etmek gibi ki, bütün bunlar, cehaletten başka değildir. Ne şekilde niyet ederse etsin, bunları zulüm, tecavüz ve günah olmaktan kurtaramaz. Şeriat'ın hilafına, şerle hayır kasetmek ayrı bir şerdir. Şayet bile bile yapıyorsa, şeriat'a cephe almış demektir; bilmiyerek yapıyorsa, cehaleti sebebiyle günahkâr olmuş olur. Zira, ilim öğrenmek, her müslümana farzdır. Hayırların hayır olması, şeriat'la bilinir. Artık şerrin hayır olması nasıl düşünülebilir? Bu cidden uzak birşey! Belki bunu, insanın gönlüne terviç edip güzel gösteren gizli şehvet ve nefsin arzularıdır. Zira, gönül insanları kendisine çekmeye, mevki talebine ve nefsin aşırı istek ve arzularına meylederse, şeytan, hemen cahili aldatmaya yönelir ve aldatır. Bunun için Sehl: „Cehaletten daha büyük bir günahla Allah'a isyan edilmemiştir!“ der...

bunların hükmü de haramdır. Yani; yapanlar da yaptırılanlar da evlerinde bulunduranlar da bu şiddetli haramı irtikâb etmiş olurlar. Bunların önlerinde saygı duyan ve duranlar küfre gitme, şirke düşme tehlikesine düşmüş olurlar. Bu heykellerin buldukları yerlere melekler girmezler.“ (Kastallanî, İbn-i Arabî'den naklen)

RESİM:

Sahibini dini yönden takdis veya dünyevî yönden ta'zim (büyütme) maksadıyla yapılan, çizilen resimlerin hükmü de haramdır. Hele tazim (büyütme) maksadıyla yapılan ve saygı maksadıyla da duvarlara ve benzeri yerlere asılan bu resimler zalim, fasık ve kâfirlere ait olursa haramlık şiddetlenir. (Mezahib-i Erbaa) „Bu tür resimlerin buldukları yerlere de melekler girmez.“ (İslam'ın Resim ve Heykel Hakkındaki Hükümleri, s. 84-85)

2- Taviz verme günahı:

Rejimin kontrolü altındaki öğretim ve eğitim müesseselerinden; yani resmî kurslardan, okul ve pansiyonlardan bir tane gösteremezsiniz ki, taviz üstüne taviz vermesin!.. Sınıflarına fotoğraflarının asılmasından saygı duruşuna, köşeler tertibinden belirli günlerde, medhedicilerle konuşmalara, diploma belgelerinden sokaklardaki merasim geçitlerine kadar hep taviz üstüne taviz verilmektedir. Hatta rejim, tezgâhını öyle düzenlemiş ki, kendilerine güvenilir şahsiyetleri dahi

İşte siz hakkı batıla karıştırırsanız, hak da ne yapar? Muhtil ile muhikkı yanyana getirir de ibret dersi verir. Taviz vermenin acı neticesi!..

İYİ NİYETLE ASILIR MI?

„Biz o adamın yeni nesle, ne mal olduğunu gösteriyor ve anlatıyoruz. Bu itibarla sizin bahsettiğiniz manada çocuklar üzerinde etkili olmuyor, üstelik aleyhinde oluyor...“ diyorlar ve kendilerini haklı çıkarmaya çalışıyorlar...

Cevabımız odur ki:

a) Ders verirken o cesareti gösteren kaç öğretmen veya kaç idareci çıktı da bu adamı tanıtmaya yolunda: „Çocuklar! Şu fotoğrafın sahibi, din düşmanıdır; Şeriat'ı kaldırmış, küfrün ve kâfirin kanunlarını getirmiştir. Allah'a karşı başkaldırmış, dolayısıyla put ve tağut olmuştur. İmanın kalplerde yerleşmesi ve kökleşmesi için bu adama küfredmek, red ve inkâr etmek gerekir; Kur'an'ın tavsiyesi bu. Fotoğrafını hürmet makamına asmak şöyle dursun, yüzüne tükürmek ve oradan indirip hela çukuruna götürüp atmak gerekir!..“ diyebilen kaç tane hoca gösterebilirsiniz?

b) İyi niyet münkeratı değiştirir mi?

Bazılarının sık sık kullandığı ve kendilerini, takib ettikleri yanlış yolda haklı göstermek istedikleri, „özürü kabahatinden büyük“ kabilinden içine düştükleri çıkmazlardan biri de „Ameller niyetlere göredir...“ şeklinde varit olan Peygamber hadisidir. Bu, Buharî

hadisine istinad ederek derler ki; „Ameller niyetlere göredir. İslam'da olmasa bile, iyi niyetle bazı usul ve metodları takib edersek, bizim için caiz olur. Hatta bir kardeşin, İslam'a hizmet için gayri meşru bir yola tevessül etmesi iyi niyetle olduğu taktirde iyi gözle bakmak gerekmez mi?..“ derler ve bu yolla kendilerini avuturlar.

Şimdi biz bakalım; şer'î deliller de böyle mi diyor? Kişilerin bu tahminleri ne derece geçerlidir?

1- İmamı Nevevi'nin kırk hadis şerhinde şu satırlar geçiyor:

„Bu hadisle murad taat olan amellerdir. Yoksa mübah olan ameller değildir. Harisî Muhasibi şöyle der: İhlas, mübah olan amellere girmez, binaları yüksek yüksek yapmak gibi. Aslında bu mübahdır. Ancak mescidler ve köprüler gibi, iyi niyetle yapıldığı taktirde müstehab olur.“

Aynı zat devamla şöyle diyor: „Ne mekruhta ne de haramda ihlas (yani iyi niyet) yoktur, düşünülemez. O kimsenin hali gibi ki, bakması helal olmayan emrede (bir güzele) bakıyor ve Allah'ın kudret sanatını tefekkür etmek üzere baktığını zannediyor. İşte bunda ihlas, iyi niyet yoktur...“ (ve düşünülemez.) Çünkü, o hadisin manası, İmam-ı Âzam'ın da kabul ettiğine göre, „Amellerin sıhhati, kabulü veya kemali, niyetlere bağlıdır...“ Aynı kitap sekizinci sayfasında şunları da kaydetmektedir:

„Niyyet; bir taraftan ibadetleri adetlerden ayırırken bir taraftan da ibadetler arasındaki (sevapca) farkları sağlar. At bağlama, aileye masraf

yapma, mescidde oturma, yıkanma, hatta savaşma, iyi niyetle oldukları taktirde ibadet olur. İyi niyet yoksa adette kalır, adet yerine getirilmiş olur.“

Bu mevzuda bir de İmam-ı Gazali'yi dinleyelim:

„Sen bil ki; ameller, iş, söz, hareket, sükûn, celbetme, devfetme, zikir ve benzeri sayılması mümkün olmayan kısımlara ayrılmakla beraber taatlar, günahlar ve mübahlar olmak üzere üç kısma ayrılırlar.“

Birinci kısım günahlardır:

Günahlar, (iyi) niyetle yer değiştirmez. Binaenaleyh, cahil bir kimse senin „ameller niyetlere göredir“ Peygamber (s.a.v.) hadisinden günahların niyetle değişip itaat olacağını zannetmesi hiç de doğru değildir. Zira; hiçbir vakit günah, sevap niyetiyle, günah olmaktan çıkmaz. Böyle bir şeyin aslı yoktur. Başkasının kalbini almak veya anlamak için birini giybet etmek, başkasının malından yoksula yedirmek, medrese, mescid ve kışla gibi hayır yerini haram para ile yapıp da bunlarla hayır murad etmek gibi ki, bütün bunlar, cehaletten başka değildir. Ne şekil niyet ederse etsin, bunları zulüm, tecavüz ve günah olmaktan kurtaramaz. Şeriat'ın hilafına, şerle hayır kasdetmek ayrı bir şerdir. Şayet bile bile yapıyorsa, Şeriat'a cephe almış demektir; bilmiyerek yapıyorsa, cehaleti sebebiyle günahkâr olmuş olur. Zira, ilim öğrenmek, her müslümana farzdır.

Hayırların hayır olması, Şeriat'la bilinir. Artık şerrin hayır olması nasıl düşünülebilir? Bu cidden uzak birşey! Belki bunu, insanın gönlüne terviç edip güzel gösteren gizli şehvet ve nefsin arzularıdır. Zira, gönül insanları kendisine çekmeye, mevki talebine ve nefsin aşırı istek ve arzularına meylederse, şeytan, hemen cahili aldatmaya yönelir ve aldatır. Bunun için Sehî: „Cehaletten daha büyük bir günahla Allah'a isyan edilmemiştir,“ der...

İmam Gazali (Allah kendisine rahmet etsin!); daha sonra şöyle devam ediyor:

„Demek ki, Allah Resulü'nün „Ameller, niyetledir“

Gerek particilerin, gerek tavizcilerin ve gerekse te'lifçilerin ve diğer gayrî meşru metodlarla İslam'a, İslam davasına, iyi niyetle de olsa hizmet etmeleri mümkün mü? Günah üstüne günah değil mi? Ya bunları destekleyen yazarlara, yeni bir davet metodu ve yeni bir davet fıkhi oluşturmayı tavsiye eden, partici partisini iyi niyetle kullanıyorsa, bazı kuruluşlar da Türkiye'nin şartlarına göre bazı tavizler vermede fayda görüyorsa, bütün bunları hoşgörü ile karşılamayı tavsiye eden yazar ve çizerlere ne dersiniz?!

sözü, şu üç kısımdan taat ve mübah ile ilgili olup, günah ile hiçbir ilgisi yoktur. Zira, taat (kötü) niyet ile günaha, mübah da niyet ile ya isyana ya da itaata dönebilir. Fakat günah hiçbir suretle itaat olmaya dönemez. Günahda niyetin tesiri yoktur...“ (İhya, c. 4, s. 357-359, Çağrı Yay., Arapça metin)

İşte; gerek İmam Nevevi'nin gerek İmam Gazali'nin, „İyi niyetlerin günahları değiştiremeyeceği, hatta meşru olmayan şeyleri, hayır niyetiyle yapmanın günah üstüne günah olacağı yolundaki sözlerini gördünüz. Bu noktadan hareketle:

Gerek particilerin, gerek tavizcilerin ve gerekse te'lifçilerin ve diğer gayrî meşru metodlarla İslam'a, İslam davasına, iyi niyetle de olsa hizmet etmeleri mümkün mü? Günah üstüne günah değil mi? Ya bunları destekleyen yazarlara, yeni bir davet metodu ve yeni bir davet fıkhi oluşturmayı tavsiye eden, partici partisini iyi niyetle kullanıyorsa, bazı kuruluşlar da Türkiye'nin şartlarına göre bazı tavizler vermede fayda görüyorsa, bütün bunları hoşgörü ile karşılamayı tavsiye eden yazar ve çizerlere ne dersiniz?!. Ve nihayet şunu söyleyelim ki:

Böylelerinin fotoğraf asmaları, saygı duruşu yapmaları, Atatürk köşeleri tertip etmeleri, merasimlerine katılmaları, parti tüzüklerine, „Mevcut anayasa

çerçevesinde ve Atatürk inkılabları doğrultusunda partimiz kurulmuştur," diye yazmaları, yemin merasimlerinde „Anayasayı, Atatürk inkılablarını...“ koruyacağına yemin etmesi, „Ben; her şeye karşı tarafsızım ama, Atatürk'e ve inkılablarına, anayasaya karşı tarafsız değilim; taraf tutacağım, onlardan yana olacağım!..“ gibi küfür sözleri söyleyenleri, haram işleri yapanların iyi niyetleri, haramı irtikâb etmekten ve küfre girmekten kurtarır mı? Buna kim „Evet“ diyebilir?!

3- Zaruretler haramları mübah kılmaz mı?

Bazı kendini bilmezler de bu kaideye sığınarak derler ki: „Zaruret var! Ne yapalım: Çocuklarımız cahil mi kalsın; dinini, Kur'an'ını öğrenmesin mi? İslam'a uygun bir yer gösterin oraya gönderelim!..“ derler ve kendilerini mazur göstermeye çalışırlar.

Bu efendiler, zaruretin ne demek olduğunu da nerelerde geçerli olacağını da bilmiyorlar. O halde bu kaideyi de iyi bilip istismar etmemeli!

Evet, „Zaruretler haramları mübah kılar“ kaidesi vardır. Ama nerede ve nasıl vardır? Yeni müctehidler (!) bilmeli ki; zaruret, sıradan bir ihtiyaç değildir; o fevkalâde bir ihtiyaçtır. O, uygulanmadığı taktirde hayat tehlikeye düşüyor. O, insanın havaya ihtiyacı gibi bir ihtiyaçtır.

4- Farzla haram çatıştığında farz terk edilir: Farzla haram, vacib'le veya sünnet'le mekruh çatıştığında hangisi tercih edilir? İşte bu soruların cevabını arayalım:

Kur'an okuma ve öğrenme, yerine göre farz; yerine göre vacib, yerine göre sünnet'tir. İlmihal bilgileri de böyle. Farz da -mâlum- farz-ı ayn ve farz-ı kifaye olmak üzere ikiye ayrılır. Farz-ı kifaye olan kısım 12 ilimden ibarettir ki, ilim adamı yetiştirme demektir. Türkiye'de resmî çevrede ilim adamı yetiştirecek ne Kur'an kursu, ne İmam-Hatip ne de bunların üst kısmı? Bunlar verse verse namaz caiz olacak derecede Kur'an ile ilmihal bilgisidir. Binaenaleyh, bu kadar bilgi için fotoğraf asılı yerlere gitmeye ve o külfete girmeye gerek yok, ihtiyaç da yok!..

Bu kadarını, köy ve mahallelerde öğrenme ve öğretme gizli yapıldı. Bu devir, Halk Partisi'nin azılı devirleri idi. Bu kısım tedrisat yerleri, zaman zaman polis ve jandarma tarafından basılır, Kur'an ve Kur'an cüzleri karakollara götürülür, hocalar da hapse atılırdı. Bütün bunlara rağmen; İslamî şuura sahip, cesarete malik hoca ve çocuk velilerinin işbirliğiyle yürütülürdü. Ama, o yerlerde ne put vardı ne de fotoğraf!..

Demek oluyor ki, o günkü şartlar altında mümkün olan Kur'an talimi ve ilmihal bilgisi bugün de mümkündür. Hem daha kolay ve daha fazlasıyla. Öyle ise bu babda zaruret yoktur. Nitekim biz, Adana'da yüzlerce talebeyi, sekiz sene barındırdık ve gereken bilgileri de vermeye çalıştık. Hem de putsuz ve tavizsiz!..

5- Şimdi çocuk velilerine sormalı:

- Böyle yerlere çocuk göndermenin vebali nedir?
- Giden çocuklar, feyz ve bereket alıp melekleşir mi yoksa feyz ve bereketi kaybedip şeytanlaşır mı?
- Böyle yerlere yapılan yardımlar hayra mı vesiledir yoksa şerre mi?
- Bu şartlar altında okul açmak, kurs açmak, yurt açmak dine mi, yoksa puta, putperestliğe mi hizmettir?
- Bütün bunlar hakkı batıla karıştırma; taviz üstüne

taviz verme değil midir?

Netice:

a) Nehy-i münker:

İslam, aynı zamanda bir emr-i mâruf ve nehy-i münker müessesesidir. İslam'dan yana olup, onun emir ve tavsiyelerini tebliğ ve telkin etmek lazım olduğu gibi, koyduğu yasakların önüne geçmek, onları engellemeye çalışmak da her müslümana farzdır. Allah Resulü (s.a.v.) şöyle buyurur:

„İçinizden kim bir münkerin işlendiğini görürse onu eliyle, buna gücü yetmiyorsa diliyle, buna da gücü yetmiyorsa kalbiyle engellesin! Ve bu, imanın en zayıf derecesidir.“

Bu hadis-i şerif'e göre, bir müslüman fotoğraf asılı bir binaya girdiği zaman, o fotoğrafı sahibine sormadan yerinden indirip çöpe atacak; buna gücü yetmiyorsa, diliyle müdahale edecek, buna da gücü yetmiyorsa kalbiyle nefret duyacak ve böyle yerlere girmeyecektir. Şayet gitme zarureti varsa işini görüp oradan hemen uzaklaşacaktır. Ve bu şekilde davranması imanın en zayıf derecesidir. Ya bu derecenin altına düşerse; yani eliyle de diliyle de menetme olmadığı gibi, kalbiyle de menetme yoksa, üstelik herhangi bir sebeple -ilim tahsili olsa dahi- böyle binalarda oturmasının, yatmasının, ders verme veya ders almasının, para yardımında bulunmasının iman tehlikesini artık siz düşünün? Daha doğrusu: Bütün bunlar, imansızlığın birer alâmeti değil midir? Diyanet mensupları, din profesör ve öğretmenleri, Nursîler, milliler, vahdetler!.. Ne buyururlar?!.. Yalanımız varsa, yanlışımız varsa, yazsınlar, neşriyatını yapsınlar. Memnuniyet duyar, müteşekkîr oluruz!..

b) Devlete talip bir kuruluş bilmeli ki, resmî çevrelerin açtığı ve açılmasına müsaade ettiği eğitim ve öğretim müesseselerinde ilim de yoktur, hayır da yoktur. Üstelik günah vardır, haram vardır, küfür ve şirk vardır!..

O halde müslüman kardeşlerimiz, bunların tümünden uzak kalmalı, dibde-köşede, şartlar uygun olmasa da, yasaklar konsa da yerler bulmalı, İslam'ın emir ve tavsiye ettiği şekilde ilmihal bilgisini de vermeli, ilim adamını da yetiştirmelidir. Avrupa'da camiilerin bulunması ve bantlarla çalışma nimet ve fırsatını da unutmamalıdır. Ve nihayet; öğretim ve eğitim müesseselerinin ya tümüne islah etmeli ya da hiç birine yanaşmamalı!

Himmet ve gayret bizden, fırsat ve imkân Rabb'imizdendir!

M. Metin Müftüoğlu (Kaplan)

Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn

Hilâfet Devleti

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf.: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İnternet adresimiz:

<http://www.hilafet.org> ve <http://www.hilafet.de>

Faksla Bildiri Çağırma Servisi: +49/(0)30/20177000-6